

Isten őszinte szeretete

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 33:15-22; Hóseás 14:2-5;
Máté 22:1-14; János 10:17-18; 17:24; Jelenések 4:11

„Kigyógyítom őket hűtlenségükből. Szeretem majd őket ingyen kegyelemből, mert elfordult róluk haragom” (Hós 14:5, ÚRK).

Péter háromszor is megtagadta Jézust, épp úgy, ahogy Jézus megjövendölte (Mt 26:34), de ezzel még nem ért véget a történet. Feltámadása után Jézus megkérdezte Pétertől: *„jobban szeretsz-e engem ezeknél? Ő mondta: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek! Ő így szólt: Legeltesd az én bárányaimat!”* Azután Jézus ismét megkérdezte Pétert: *„szeretsz-e engem?”* Ő ezt felelte: *„Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged. Mire Jézus azt mondta neki: Őrizd az én juhaimat!”* Harmadszor is megkérdezte Jézus: *„szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is azt kérdezte: Szeretsz-e engem? És azt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged. Jézus azt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat”* (Jn 21:15-17, ÚRK). Péter háromszor tagadta meg Jézust, aki háromszor is megerősítette, helyreállította őt a lényegbevágó kérdéssel: *„Szeretsz-e engem?”*

A körülményeink különböznek Péterétől, de az elv sok szempontból azonos. Vagyis Isten alapvetően mindannyiunknak felteszi (a magunk korában és helyén) a Péternek feltett kérdést: *Szeretsz-e engem?* Minden azon múlik, hogy mit felelünk a kérdésére.

A LOGIKUS ELVÁRÁSOKON TÚL

Isten nemcsak kérdezi tőlünk, hogy „*Szeretsz-e engem?*”, hanem szeret is minden egyes embert, őszintén, ellenszolgáltatás nélkül. *Ingyen* adja szeretetét neked, nekem és mindenki másnak, nagyobb mértékben, mint el tudnánk gondolni. Szeretetét abból is láthatjuk, ahogyan népe történelme során cselekedett.

Olvassuk el 2Móz 33:15-22 verseit! Gondolkozzunk a szövegösszefüggésen és az elbeszélésen! Mire mutat rá ez a szakasz, főként a 19. vers Isten akaratával és jellemével kapcsolatban?

Látszólag minden odalett. Nem sokkal azután, hogy Isten csodálatos módon megszabadította Izrael népét az egyiptomi szolgaságból, fellázadtak ellene és az aranyborjút imádták. Amikor Mózes visszatért a hegyről, látta, hogy mit csinálnak, és földhöz vágta, összetörte a Tízparancsolat kőtábláit. A nép elveszítette a jogát a szövetség kiváltságaihoz, amelyeket Isten bőven árasztott rájuk, Isten azonban egyoldalúan úgy döntött, hogy ennek ellenére továbbra is fenntartja velük a szövetségi kapcsolatot, még ha méltatlanokká is váltak a szövetség áldásaira.

Gyakran félreértik 2Móz 33:19 szavait: „*könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek*”, mintha azt jelentené, hogy Isten önkényesen dönt egyesekről kegyelmesen, míg másokról nem. Ám összefüggésében nézve Isten itt nem azt állítja, hogy önkényesen kegyelmez, irgalmaz egyeseknek, másoknak pedig nem. Ő nem így cselekszik, ellentétben az elterjedt teológiai nézettel, hogy némelyeket kárhozatra, örök veszedelemre ítél.

Akkor mit jelent itt ki Isten? Lényegében azt, hogy mindenkinek Teremtőjeként joga és hatalma van kegyelmet, irgalmat gyakorolni még a legméltatlanabb teremtménnyel is. Ebben a helyzetben is azt tette, még az aranyborjúval kapcsolatos lázadás után is, amikor megkegyelmezett népének, Izraelnek, pedig nem érdemelték meg.

Ez a sok példa egyike, amikor Isten minden észszerű elváráson is túllépve kinyilvánítja szeretetét. Jó hír ez mindannyiunk számára, nem igaz?

Milyen úton-módon mutatta meg és nyilvánította ki Isten a szeretetét irántad, minden észszerű elváráson is túl?

VISZONZATLAN SZERETET

Hóseás története az egyik legmegdöbbentőbb példája annak, hogy mennyire szereti Isten a bűnbe süllyedt emberiséget. Megparancsolta Hóseás prófétának: *„Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket, mert bizony paráználkodik az ország, nem követi az Urat”* (Hós 1:2, ÚRK). Hóseásnak és hűtlen feleségének élő példázatként kellett bemutatnia, hogy Isten mennyire szereti a népét, még Izrael hűtlensége, lelki paráznasága ellenére is. Ez a történet tehát arról szól, hogy az Úr gazdagon árasztja szeretetét azokra, akik azt nem érdemlik meg.

Isten hűsége és szeretete dacára a nép újból és újból fellázadt ellene. A Szentírás ezért mutatja be többször is úgy az Urat, mint akinek a szeretetét nem viszonozza hűtlen házastársa. Népe iránti szeretete tökéletes és állhata-
tos, mégis megvetették, más isteneket szolgáltak, imádtak, amivel mélysé-
sen megszorították az Urat, megtörték a vele való kapcsolatot, az már helyrehozhatatlannak tűnt.

Olvassuk el Hós 14:2-5 szakaszát! Mit árulnak el ezek a versek Isten rendíthetetlen szeretetéről népe iránt?

Isten még a nép többszörös lázadása után is kijelenti: *„Kigyógyítom őket hűtlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből”* (Hós 14:5). A *nedábáh* héber szó fordítása az, hogy „ingyen”, arra utal, amit önként, szabad akaratból ajánlanak fel.

Hóseás próféta könyvében, mint a szentírási beszámolók egészében csodálatra méltó Isten elkötelezettsége és könyörülete népe iránt. A nép újból és újból más szeretők után ment, látszólag helyrehozhatatlanul megtörték a szövetségi kapcsolatot, Isten azonban szabad akaratából továbbra is szeretettel vette őket körül. Nem érdemelték meg szeretetét, amit megvetettek, minden jogukat eljátszották, de Isten továbbra is szerette őket – anélkül, hogy erre bármilyen erkölcsi vagy egyéb dolog kényszerítette volna. A Szentírás itt és másutt is következetesen ír önkéntes, szabadon adott szeretetéről.

Sokan távoli, kíméletlen uralkodónak, bírónak képzelik Istent. Mennyire tűnik másnak a hűtlen házastárs által megvetett, megszorított fél képe által? Mit változtat ez azon, ahogyan az Istennel való kapcsolatunkra tekintünk?

SZERETET – INGYEN

Isten nemcsak Izraelt vette körül továbbra is ingyen szeretetével, még ha újra és újra lázadtak is ellene, hanem bűnösségünk dacára ránk is folyamatosan árasztja ingyen szeretetét. Nem érdemeljük meg, soha nem is lennénk képesek kiérdemelni. Neki nincs *szüksége* ránk. A Biblia Istenének semmire nincs szüksége (ApCsel 17:25), az irántad, irántam és minden más ember iránti szeretete teljes mértékben a saját akarata.

Vessük össze Jel 4:11 és Zsolt 33:6 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből Isten szabadságáról – a teremtett világhoz viszonyítva?

Isten teljes szabadsággal teremtette meg ezt a világot, ezért méltó minden dicsőségre, tisztességre és hatalomra. Nem volt *szüksége* arra, hogy bármit teremtsen. A világ alapjainak letétele előtt a Szentháromság tagjai között már megvolt a szeretetkapcsolat.

Jn 17:24 verséből mit tudunk meg Isten szeretetéről a világ megteremtése előtti időből?

Istennek nem volt szüksége teremtményekre, hogy szeretetének tárgyai legyenek. Szeretettel teljes jelleméből fakadóan mégis úgy döntött, hogy megteremti a világot és szeretetkapcsolatban él teremtményeivel.

Teljes szabadságában megalkotta a világot, gazdagon árasztva szeretetét, és továbbra is ingyen szeretettel fordul az emberekhez, az Édenben történt bűneset és a mi saját bűneink dacára is.

Az édeni bukás után Ádámnak és Évának nem lett volna joga tovább élni és élvezni Isten szeretetét. Azonban „*aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget*” (Zsid 1:3), nagy szeretetéből, kegyelméből és irgalmából megtartotta az életüket, és utat biztosított arra, hogy szeretetben megbékéltesse a világot magával. Ez a békéltetés ránk is kiterjed.

Mit árul el Isten szeretetéről és jelleméről az, hogy továbbra is szeretetet áraszt a bűnbe süllyedt, gonosz világra? Miért kell ennek szeretetre indítania bennünket iránta?

SOK HIVATALOS, DE KEVÉS VÁLASZTOTT

Isten nemcsak szereti az embereket szabad akaratából, de arra is hív bennünket, hogy viszonzzuk szeretetét. Lehetőséget ad, hogy szabadon választhassunk: elfogadjuk vagy visszautasítjuk a szeretetét. Ez kitűnik Krisztusnak a királyi menyegzőről szóló példázatából is.

Olvassuk el Mt 22:1-14 szakaszát! Mi a jelentősége ennek a példázatnak?

A menyegző példázatában a király a fia esküvőjét szervezi, és elküldi a szolgálait, „*hogy a hivatalosokat meghívják*”, „*de azok nem akartak elmenni*” (Mt 22:3, ÚRK). Nem is egyszer küldte el a szolgálait a meghívással, de a vendégek ügyet sem vetettek rá, sőt megragadták és meg is ölték a szolgálakat (Mt 22:4-6).

Később, miután leszámolt a szolgálai gyilkosaival, a király így szólt a többi szolgáljának: „*A menyegző ugyan kész, de a hivatalosok nem voltak rá méltók. Menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtak, hívjátok el a menyegzőre*” (Mt 22:8-9, ÚRK). Ezután következik még egy epizód, amikor kivetik a férfit, akin nem volt menyegzői ruha. Ez azt jelzi, hogy az ünnepségen való részvételhez a királytól kell megfelelő öltözéket kapni. A példázatot Jézus rejtélyes, de különösen jelentőségteljes mondással zárja: „*sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak*” (Mt 22:14).

Mit jelent ez? Végeredményben azok a „*választottak*”, akik elfogadták az Úr meghívását a menyegzőre. A görög *kaleó* („hívni”, „meghívni”) igét találjuk a példázatban. Az határozza meg, hogy végül ki a „*választott*” (*eklektosz*), hogy az adott személy önként elfogadja-e a meghívást.

Valójában Isten *mindenkit* hív, meghív a menyegzőre, de mindenkinek van lehetősége visszautasítani szeretetét. A szeretethez elengedhetetlen a szabadság. Isten soha nem fogja senkire rákényszeríteni a szeretetét. Szomorú még kimondani is, de valóban lehetséges visszautasítani az Istennel való szeretetkapcsolatot.

Azok a „*választottak*”, akik elfogadják a meghívást. Isten az Őt szeretőknak sokkal csodálatosabb dolgokat készített, mint azt elképzelhetnénk. Tehát minden a szeretet és az abban benne foglalt szabadság kérdéséhez vezethető vissza.

Mi mutatja az életedben, hogy elfogadtad a meghívást a menyegzőre, és az alkalomhoz illő az öltözeted?

ÉRTÜNK FESZÍTETTÉK MEG

Isten mindenkit szeretetkapcsolatba hív magával, de csak azok élvezik ennek örök áldásait, akik szabadon elfogadják meghívását. Amint a királyi menyegző példázatában láthatjuk, a meghívottak közül sokan „*nem akartak elmenni*” (Mt 22:3, ÚRK).

Keresztre feszítése előtt nem sokkal Krisztus ezt panaszolta: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehoz-zád küldettek, hány-szor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsibéit szárnya alá; és te nem akartad*” (Mt 23:37). Össze akarta gyűjteni őket, de ők nem akarták. Ugyanez a köznyelvben használatos görög szó, a *theló* („akarni”) fejezi ki, hogy Krisztus meg akarta menteni őket, mint azt is, hogy ők nem akartak megmenekülni (és ugyanez a szó van Mt 22:3 versében is).

Krisztus mégis a keresztre ment ezért a népért és értünk. Csodálatra méltó szeretet! Az ember bűnéért halál jár, de Isten maga fizette meg annak árát (Krisztusban), utat készített, lehetővé tette a megtört kapcsolat helyreállítását a menny és a föld között. Továbbra is árasztja ránk a szeretetét, pedig semmi nem kötelezi erre, Ő mégis így döntött szabad akaratából.

Olvassuk el Jn 10:17-18 szakaszát, majd vessük össze Gal 2:20 versével! Milyen üzenetet találunk ezekben a részekben?

Isten szeretetének legerősebb bizonyága a keresztnél, ahol azt látjuk, hogy Krisztus szabad akaratából odaadta magát értünk. Ő maga volt a „kezdeményező”, letette az életét. Senki nem vette el tőle, önként ajánlotta fel, már a világ megalapítása előtt, a mennyben lefektetett megváltási terv szerint. „Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás –jött létre.

A megváltás terve »*ama titoknak kijelentése*« volt, »*mely örök időktől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, »*hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*« (Jn 3:16)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13-14. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, „Találkozás a Völegénnyel” c. fejezet, 282-291. o.

„Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugározunk Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.

Ezt a munkát így körvonalazza Ézsaiás próféta: *»Emeld föld szódat magasan, örömondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondd Júda városainak: Imhol Istenetek! Imé az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Imé, jutalma vele jó, és megfizetése Óelőtte«* (Ézs 40:9-10).

A Völegényre várakozók hirdessék az embereknek: *»Imhol Istenetek!«* Az irgalmat hordozó utolsó fény sugar, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!

Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben” (i. m. 287. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ha Isten gyűlölné bennünket, az még annál a gondolatnál is rosszabb volna, mintha nem is létezne. Mennyire más lenne a világ, ha valóban gyűlölné bennünket?
- 2) Vajon miért van ma annyi félreértés a világban Isten jellemét illetően? Gondolkozzunk azon, hogyan segíthetünk az embereknek világosabban látni Isten jellemét, ami a szeretet?
- 3) Milyen üzenetet kell ma közvetítenünk Isten jelleméről? Mit mondanál annak, aki még nem tudja, hogy valóban szeret bennünket? Milyen bizonyítékra mutathatunk rá, ami rávilágít, hogy valóban szeret, mert ilyen a jelleme?
- 4) Isten szeretetéről beszélni egy dolog, azt az életünkkel bemutatni, tükrözni viszont már más. Melyek azok a „szentségről tanúskodó tettek”, amelyek által a környezetünkben élők megismerhetik Isten szeretetét?

ISTEN VÁLSÁGKEZELÉSE

„De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú” (Zsolt 86:15)!

„[Sátán] Megkísérelte Isten szavát kiforgatni, és hamis színben tüntette fel kormányzatát, azt állítva, hogy Isten igazságtalanul kényserített törvényeket az angyalokra... Ezért kellett a menny lakói előtt és az öszses világ előtt bebizonyítani, hogy Isten kormányzata igazságos, törvénye tökéletes...

Azt a viszálykodást, amit Sátán idézett elő a mennyben, Isten kormányzásának terhére írta. Kijelentette, hogy minden rossz Isten kormányzatának következménye. Állítása szerint az volt a célja, hogy megjavítsa Jahve törvényeit. Ezért Isten hagyta, hogy bemutassa állításainak jellegét, megmutassa, mit is hoznak azok a változások, amelyeket Isten törvényével kapcsolatban javasolt. Saját cselekedetei ítélik el őt! Sátán kezdettől fogva azt állította, hogy nem lázad. Az egész világegyetemnek látnia kell a csalót leplezetlenül!

A Végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már kivetette a mennyből. Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, teremtményei hűségének azon a meggyőződésükön kell alapulnia, hogy Ő igazságos és jó. Mivel a menny és a világok lakói nem voltak felkészülve a bűn jellegének, sem következményeinek megértésére, Sátán elpusztításában nem látták volna meg Isten igazságosságát. Ha Isten azonnal kitörölte volna az élők sorából, egyesek félelemből szolgálták volna Istent, nem szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg egészen, a lázadás szelleme sem semmisült volna meg teljesen.

A meg nem szűnő korszakokon át létező egész világegyetem érdekében Sátánnak ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádjait minden teremtett lény igazi megvilágításban lássa, és hogy Isten igazságossága, irgalma, törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon... Ez fogja tanúsítani, hogy Isten kormányzatával szorosan összefügg a Teremtő minden alkotásának jóléte” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 15-16. o.).